

[Justitsministeren.]

de private pengeinstitutter. Det er alt sammen hensyn, som jeg synes vejer så tungt, at vi har ment at måtte foreslå denne regel, men herom — og om andre enkeltheder i lovforslaget — er jeg naturligvis villig til at forhandle.

Det ærede medlem hr. Poul Dams begrundelse for, at vi skulle beholde ordet „pupil-autoriteterne“, tager jeg til efterretning. Det må så i udvalget overvejes, om den er stærk nok.

Det ærede medlem hr. Johan Asmussen brugte det udtryk, at vi camouflerer underskuddet ved at lade overformynderiet blive en del af staten og dens midler indgå i statskassen. Det lyder så ubehageligt i mine ører, for når man siger camouflere, er det, som om det røber en hensigt fra os til at skjule noget. Som det jo viser sig, er det i hvert fald ikke en hensigt, der er lykkedes. Vi har ikke undervurderet de ærede ordførere og har naturligvis været klar over, at de ville kunne se, at underskuddet ikke kommer åbent frem. Meningen er jo den, at de obligationsbeholdninger, som nu skal afgives, bliver liggende i statskassen blandt dens mange andre midler, indtil obligationerne udtrækkes. Vi håber da, at vi kan opnå, at de forøgede driftsudgifter, og altså det underskud, vi får på denne måde, og som vi har takseret til et par millioner kroner om året, i løbet af relativt kort tid vil forvandle sig til balance og efterhånden til overskud.

Så var det ærede medlem hr. Johan Asmussen inde på, at vi foreslår ejendoms-skyldvurderingen lagt til grund i stedet for som hidtil den særskilte magistratsvurdering. Ja, vi har ment, at det var den simpleste og vel at mærke den billigste ordning for de pågældende. Jeg er også villig til at forhandle om, hvorvidt der skal indføres en mere elastisk ordning, for jeg erkender, at sådan som det har udartet i de senere år, kan vurderingerne, lige efter at de er foretaget, være et meget sundt grundlag for belåning, men når der er gået nogle år, er de ikke slet så realistiske; vi har jo i løbet af de fire år — ja, nu er der gået fem — desværre oplevet nogle stigninger i værdierne, som gør, at grundlaget ikke længere er så realistisk. Men jeg skal gerne tage under overvejelse, om der kan indføres en smi-

digere ordning, især sådan at der, om det ønskes, kan holdes, naturligvis på den pågældendes bekostning, en speciel vurdering.

Hvad angår de forskellige udtryk og bemærkninger om den uheldige lovgivningsteknik, skal jeg naturligvis kigge nærmere på den. Jeg kan ikke være helt enig med det ærede medlem, specielt ikke i hans bemærkning om, at lovforslaget er for knapt affattet. Man må jo dog tænke på, at denne lov, overformynderiloven . . . (Johan Asmussen: Det har jeg ikke sagt!). Jo, det ærede medlem sagde, at her var vi vistnok gået over strengen, eller var det måske det ærede medlem hr. Langkilde — så har jeg husket fejl; men der blev sagt, at vi havde været for knappe i affattelsen. Man må tænke på, at disse love først og fremmest bruges af advokater, som vi jo ved kan læse indenad, og af banker og sparekasser, som vi også håber på og ved kan læse indenad.

Jeg takker for modtagelsen af lovforslagene.

Poul Dalsager: Hvis jeg forstod det ærede medlem hr. Langkilde ret, var han nærmest tilbøjelig til at mene, at man skulle videreføre overformynderiet med dets nuværende område og nærmest også i dets nuværende skikkelse. Det ville jo betyde, at der tilførtes overformynderiet ret væsentlige midler fra statens side; det måtte vi jo i den givne situation naturligvis også affinde os med. Men jeg vil da gerne slå fast, at så må det også være nødvendigt, at der oprettes det tilsynsråd, som man har været inde på i betænkningen, bestående af folk, som har godt kendskab til anbringelse af penge og den slags, så vi ikke igen kommer ud for, at uheldige økonomiske dispositioner fra overformynderiets side ikke alene koster de mennesker penge, som har deres formue under administration af overformynderiet, men også koster staten penge.

Ib Thyregod: Det ærede medlem hr. Poul Dalsager var i sit første indlæg inde på spørgsmålet om den bygning, som overformynderiet ligger i. Den er jo vurderet til 16½ mill. kr. af kreditforeningsdirektør Enrico Hansen, og spørgsmålet var, om den ikke skulle sælges. Jeg vil sige, at hvis man f. eks. går den vej, at man ophæver overformynderiet, så er der da den mulighed,